

Sygn. akt XVII AmE 127/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Witold Rękosiewicz

Protokolant: sekretarz sądowy Iwona Hutnik

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) sp. z o.o. z siedzibą w K.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 14 sierpnia 2014 r. znak (...)

I. oddala odwołanie;

II. zasądza od (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Witold Rękosiewicz.

XVII AmE 127/14

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, o której mowa w art. 56 ust. 1 pkt 32 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo Energetyczne (t.j. Dz. U. z 2012 r. poz. 1059; dalej Pe) nałożył na (...) sp. z o.o. z/s w K. (T., spółka, powód) karę pieniężną w wysokości 32 500 zł, co stanowiło (...) osiągniętego przez spółkę w 2013 r. przychodu z działalności koncesjonowanej, za nieprzestrzeganie określonego w art. 49 a ust. 1 Prawa energetycznego obowiązku publicznej sprzedaży energii elektrycznej w ilości 25 218,564 MWg, wytworzonej przez spółkę w okresie od dnia

1 stycznia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2011 r.

(...) sp. z o.o. z/s w K. w złożonym odwołaniu zaskarżyła decyzję Prezesa URE w całości. Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

1. dokonanie błędnych ustaleń faktycznych polegających na przyjęciu, że dawna Elektrociepłownia (...) sp. z o.o. dysponuje jednostką wytwórczą o łącznej mocy w wysokości 125 MW, podczas gdy w rzeczywistości d. (...) posiada turbogeneratory o mocy 50 MW trzy o mocy 25 MW, które ze względów bezpieczeństwa nie pracują na jedną szynę

zbiornicą, które to błędy w ustaleniach stanu faktycznego doprowadziły do naruszenia przepisów prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie (niezastosowanie) przepisów art. 3 pkt 43 Pe oraz art. 49a ust. 5 pkt 6 Pe., oraz

obrazę przepisów prawa materialnego, a to:

2. art. 49a ust.5 pkt 6 Pe w zw. z art. 3 pkt 43 Pe, polegającą na niewłaściwym ich zastosowaniu poprzez przyjęcie w zw. z tym, że jednostka wytwórcza obejmuje nie wyodrębnione zespoły urządzeń należące do przedsiębiorstwa energetycznego, lecz wszystkie te urządzenia należące do przedsiębiorstwa energetycznego razem, co doprowadziło do nieuwzględnienia wyłączenia stosowania obowiązku wynikającego z art. 49a ust.1 określonego w art.49a ust.5 pkt 6 Pe,

3. art. 3 pkt 11f Pe, polegającą na jego błędnej wykładni, poprzez zastosowanie przez Prezesa URE dodatkowej przesłanki dla uznania linii za linię bezpośrednią w postaci nieprzyłączenia linii do krajowego systemu elektroenergetycznego, co doprowadziło do odmówienia zastosowania przez Prezesa URE postanowień art.49a ust.5 pkt 1 Pe wobec powoda,

4. art.49a ust.5 pkt 3 Pe w zw. z art.3 pkt 33 Pe polegającą na błędnej wykładni art.3 pkt 33 Pe poprzez zastosowanie przez Prezesa URE dodatkowego, pozaustawowego kryterium w postaci kwalifikacji wyłącznie wysokosprawnej Kogeneracji, co skutkowało niezastosowaniem wyłączenia z art. 49a ust. 5 pkt 3 Pe,

5. art. 56 ust.1 pkt 32 Pe w zw.z art. 49a ust. 5 pkt1, 3 i 6 Pe, polegająca na jego niewłaściwym zastosowaniu poprzez przyjęcie, że norma wyrażona w tym przepisie ma zastosowanie do powoda, mimo iż w sprawie nie zaistniały przesłanki do uznania bezprawności działania powoda.

Na podstawie przedstawionych zarzutów powód wniosł o :

1. uchylenie zaskarżonej decyzji, ewentualnie jej zmianę i orzeczenie co do istoty sprawy zgodnie z treścią odwołania,
2. zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania powód przedstawił informacje dotyczące parametrów technicznych urządzeń elektroenergetycznych pracujących w d. (...) i oświadczył, że nie można stwierdzić, iż wszystkie turbogeneratory są przyłączone do jednej szyny zbiorczej, ani że elektrociepłowni zainstalowany jest jeden turbogenerator o mocy 125 MW. Teoretyczna łączna moc generatorów, które mogą łącznie pracować wynosi 25 MW lub 50 MW, w zależności od konfiguracji układu elektrycznego. Powołując się na zawartą w art. 3 pkt 43 Pe definicję jednostki wytwórczej powód wskazał, że jeśli dany zespół urządzeń służący do wytwarzania energii i wyprowadzania mocy jest wyodrębniony to taki zespół urządzeń należy uznawać za jednostkę wytwórczą. Zdaniem powoda posiada on cztery wyodrębnione, samodzielne jednostki wytwórcze o mocy 3 x 25 MW i 1 x 50 MW, w zw. z tym Prezes URE dokonał niewłaściwej oceny stanu faktycznego i w efekcie błędnie nie uwzględnił postanowień art. 49a ust.5 pkt 6 Pe w zw. z art. 3 pkt 43 Pe.

Powód nie zgodził się ze stanowiskiem, że wykorzystywana przez niego linia energetyczna, łącząca jednostkę wytwarzania energii z odbiorcą nie jest linią bezpośrednią. Twierdzenia Prezesa URE w tym zakresie ocenił jako oparte na niedozwolonej wykładni prawa, bezprzedmiotowe i nie znajdujące zastosowania w niniejszej sprawie. Dodatkowo wskazał, że całość wytwarzanej energii elektrycznej sprzedawana jest do odbiorców końcowych za pomocą linii bezpośrednich, stanowiących ich własność. Tytułem dowodu przedstawił kopie mów zawartych z odbiorcami końcowymi energii elektrycznej obowiązującymi w roku 2011. Powód podkreślił, że pozwany nie przedstawił dowodu, że energii elektrycznej nie jest dostarczana linią bezpośrednią, oraz, że jej odbiorcy nie są odbiorcami końcowymi.

Twierdzenie Prezesa URE, że generatory spółki były przyłączone do Krajowego Systemu Energetycznego (dalej: KSE) uznał powód za nieoparte żadnymi dowodami i stwierdził, że gdyby tak było, nie powoływałby się na wyłączenie z obowiązku publicznej sprzedaży energii elektrycznej.

Zdaniem powoda, na ocenę istnienia linii bezpośrednich nie może rzutować przyłączenie któregośkolwiek z odbiorców końcowych do KSE. Ta kwestia powinna pozostać poza oceną spełniania warunku istnienia linii bezpośredniej.

Uzależnienie uznania urządzeń za linię bezpośrednią od całkowitej izolacji od KSE, przejawiające się nie tylko brakiem technicznej możliwości przekazywania energii elektrycznej do Systemu ale także brakiem faktycznego połączenia odbiorców końcowych z innymi dostawcami energii elektrycznej i KSE, w ocenie powoda kreowałoby dodatkową, pozaustawową przesłankę linii bezpośredniej. Przyjęte przez pozwanego stanowisko, polegające na niezastosowaniu art. 49a ust.5 pkt1 Pe powód uznał za błędne.

Powód wskazał, że zgodnie z art. 49a ust.5 pkt3 Pe, zwolnienie z obowiązku określonego w art.49a ust. 1 Pe, w brzmieniu na dzień 1 stycznia 2011 r. dotyczy energii elektrycznej wytworzonej w kogeneracji. Dodał, że nie chodzi o wytwarzanie energii w kogeneracji wysokosprawnej ale w kogeneracji jako takiej. Powołując się na udzieloną przez Prezesa URE koncesję na wytwarzanie energii elektrycznej, obowiązującą w objętym zaskarżoną decyzją okresie, powód wskazał, iż wydając decyzję koncesyjną w takim brzmieniu, pozwany sam potwierdził spełnianie przesłankę wytwarzania przez jednostkę wytwórczą spółki energii elektrycznej w kogeneracji. Wywodzenie przez Prezesa URE, iż dla zwolnienia z obowiązku należy spełnić wymóg wytwarzania energii elektrycznej w kogeneracji wysokosprawnej powód uznał za wykładnię rozszerzającą sprzeczną z literalnym brzmieniem przepisów. Powód stwierdził, że różnica pojęć „energia elektryczna z kogeneracji” a „energia elektryczna wytworzona w kogeneracji” jest istotna i wskazał na celowe wprowadzenie przez racjonalnego ustawodawcę tego rozróżnienia.

Na podstawie literalnego brzmienia art. 49a ust.5 pkt3 Pe powód uznał, że jednostka wytwórcza dawnej (...) podlegała na mocy tego przepisu, zwolnieniu z obowiązku publicznej sprzedaży energii elektrycznej, niezależnie od tego ile energii wyprodukowano z kogeneracji, w tym wysokosprawnej.

Powód dodał, że w jednostkach wytwórczych, których dotyczy zaskarżona decyzja uzyskuje 161 000 MW energii w ramach wysokosprawnej Kogeneracji, co stanowi 37% energii wytworzonej w ramach Kogeneracji w d.(...). Oznacza to, że pozwany nie był uprawniony do odmowy zastosowania art. 49a ust5 pkt3 Pe, stosując przy wydaniu decyzji rozszerzającą wykładnię pojęcia „energii elektrycznej wytworzonej w kogeneracji”.

Z uwagi na przedstawione okoliczności, zdaniem powoda, brak było podstaw do uznania, że działania spółki były bezprawne i nałożenia kary pieniężnej.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany – Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na podstawie przedstawionych przez spółkę schematów połączenia urządzeń służących do wytwarzania energii elektrycznej Prezes URE stwierdził, iż stanowią one jedną jednostkę wytwórczą o łącznej mocy 125 MW. Poszczególne bloki podłączone są do jednej szyny zbiorczej, z której wyprowadzona jest moc do odbiorców. Zauważył, że zgodnie z art. 49a ust.5 pkt6 Pe o obowiązku publicznej sprzedaży energii elektrycznej decyduje łączna moc zainstalowana w jednostce wytwórczej, wyższa niż 50 MW, nie moc poszczególnych generatorów. Informacja dotycząca kwalifikacji łącznej mocy zainstalowanej jednostki wytwórczej została potwierdzona w koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej udzielonej d. (...).

Zdaniem pozwanego w sprawie ma zastosowanie definicja, w myśl której linia bezpośrednia to linia energetyczna łącząca wydzieloną jednostkę wytwarzania energii elektrycznej bezpośrednio z odbiorcą. Pozwany wskazał, iż zgodnie z przepisem art. 3 pkt 43Pe, doprecyzowanym w §2 pkt3 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego (Dz.U. nr 93, poz. 625 z późn. zm. dalej rozporządzenie systemowe) jednostką wytwórczą jest wyodrębniony zespół urządzeń należących do przedsiębiorstwa energetycznego, służący do wytwarzania energii elektrycznej i wyprowadzania mocy, opisany przez dane techniczne i handlowe. Zdaniem pozwanego oznacza to, że każda jednostka wytwórcza musi stanowić wyodrębniony zespół urządzeń. Pod pojęciem wyodrębnienia należy rozumieć wydzielenie z Krajowego Systemu Elektroenergetycznego, działanie poza tym systemem. Prezes URE przywołał zawartą w art. 3 pkt 23 Pe definicję systemu elektroenergetycznego, którego elementami są sieci elektroenergetyczne oraz przyłączone do nich urządzenia i instalacje, współpracujące z siecią. Pozwany stwierdził, że aby można było uznać, że jednostka wytwórcza jest połączona z odbiorcą linią bezpośrednią, musi być wydzielona z systemu dystrybucyjnego, przesyłowego lub

połączonego elektroenergetycznego. Wydzielenie polega na tym, że między jednostką wytwórczą a odpowiednia siecią nie ma połączeń, umożliwiających świadczenie usług systemowych przez odpowiedniego operatora. Pozwany zauważył, że powód nie zaprzeczał, iż należąca do niego jednostka wytwórcza ma połączenie z KSE, a jedynie twierdził, że nie sprzedawał energii elektrycznej odbiorcom za pośrednictwem tego systemu. W ocenie Prezesa URE nie można uznać, że powód spełnia przesłanki wyłączenia spod obowiązku publicznej sprzedaży energii elektrycznej, określonego w art. 49a ust.5 pkt 1 Pe. Ponadto pozwany zauważył, iż budowa linii bezpośredniej wymaga zgody Prezesa URE w formie decyzji administracyjnej, która jest wydawana w sytuacjach przewidzianych w art. 7 ust 4 Pe. Zdaniem pozwanego w niniejszej sprawie takie sytuacje nie wystąpiły.

Za bezzasadne uznał Prezes URE twierdzenia powoda, że w zaskarżonej decyzji dokonano błędnej wykładni art. 49a ust. 5 pkt 3 Pe w zw. z art. 3 pkt 33 Pe poprzez zastosowanie dodatkowego kryterium w postaci kwalifikowania do zwolnienia z obowiązku publicznej sprzedaży wyłącznie energii elektrycznej pochodzącej z wysokoprężnej kogeneracji i z tego względu niezastosowaniu wyłączenia z art. 49a ust. 5 pkt 3 Pe. Pozwany podtrzymał wyrażone decyzji stanowisko, że jeżeli przedsiębiorstwo energetyczne, stosownie do art. 3 pkt 33 Pe wytwarza równocześnie ciepło i energię elektryczną w trakcie tego samego procesu, to chcąc skorzystać z omawianego wyłączenia powinno wykazać, że dana ilość energii elektrycznej wytworzona w kogeneracji spełnia kryteria określone w art. 3 pkt 36 Pe. Pozwany zaznaczył, że w sprawie nie ma zastosowania art. 3 pkt 38 Pe, dotyczący pojęcia wysokosprawnej kogeneracji, lecz art. 3 pkt 36 Pe definiujący pojęcie energii elektrycznej z kogeneracji. Dodał, że zakresem wyłączenia jest energia elektryczna wytwarzana w kogeneracji obliczona w sposób określony w art. 3 pkt 36 Pe. Do uznania, że energia elektryczna została wytworzona w kogeneracji, musi ona pochodzić z jednostki kogeneracji, tzn. musi to być energia z kogeneracji. Jeżeli przedsiębiorstwo energetyczne, które wytwarza jednocześnie ciepło i energię elektryczną, chce skorzystać z wyłączenia na mocy art. 49 ust 5 pkt 3Pe, powinno wykazać, jaka ilość energii elektrycznej wytworzona w kogeneracji spełnia kryteria określone w art. 3 pkt 36 Pe. Pozwany stwierdził, że jedynie w przypadku przekroczenia wartości granicznej wymienionej w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 26 września 2007 r. w sprawie sposobu obliczania danych podanych we wniosku o wydanie świadectwa pochodzenia z kogeneracji oraz szczegółowego obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia tych świadectw, uiszczania opłaty zastępczej i obowiązku potwierdzania danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytworzonej w wysokosprawnej kogeneracji (Dz.U. nr 185, poz. 1314 dalej rozporządzenie kogeneracyjne) dla określonego typu wytwórcy, cała energia elektryczna wytworzona w procesie kogeneracji jest zwolniona z obowiązku publicznej sprzedaży na mocy art. 49a ust.5 pkt 3 Pe. Prezes URE wskazał, że jak ustalono w zaskarżonej decyzji, sprawność jednostki wytwórczej powoda, tj bloku gazowo parowego d. (...), w okresie od 1 stycznia 2011 r. do 29 października 2011 r. jak i w okresie od 30 października 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. wynosiła 47,11%. Nie osiągnęła wartości granicznej, która dla tego bloku, zgodnie z pkt 1.2.3.załącznika nr 1 do rozporządzenia taryfowego wynosi 80%. Na tej podstawie pozwany stwierdził, że nie został spełniony warunek zwolnienia powodowej spółki z obowiązku publicznej sprzedaży, określony w art. 49a ust. 5 pkt 3 Pe w zw. z art. 3 pkt 36 Pe za okres do dnia 29 października 2011 r. Również w odniesieniu do okresu od 30 października 2011 r. do 31 grudnia 2011 r., kiedy obowiązywał już przepis art.49a ust. 5 pkt 3 Pe w nowym brzmieniu jednostka wytwórcza powoda nie osiągnęła średniorocznej sprawności przemiany energii chemicznej paliwa w energię elektryczną lub mechaniczną i ciepło użytkowe w Kogeneracji wyższej niż 52,5%. Nie został więc spełniony warunek określony w art. 49a ust. 5 pkt 3 Pe w jego nowym brzmieniu.

Na podstawie przedstawionej argumentacji pozwany uznał za chybiony zarzut niewłaściwego zastosowania art. 56 ust. 1 pkt 32 Pe w zw. z art. 49a ust.5 pkt 1,3 i 6 Pe. Nałożoną w decyzji karę pieniężną pozwany ocenił jako niewygórowaną.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Elektrociepłownia (...) sp. z o.o. w D., powstała w 2001 r. Na skutek połączenia z (...) S.A. w K. w drodze przejścia całego majątku (...), oraz kolejnych zmian połączeniowych, w dniu 30 kwietnia 2014 r. do Krajowego Rejestru Sądowego został wpisany podmiot gospodarczy pod nazwą (...) sp. z o.o., który jest następcą prawnym przedsiębiorcy Elektrociepłownia (...) sp. z o.o. Jak wynika z znajdującej się w aktach administracyjnych decyzji Prezesa URE z dnia 8 lipca 2008 r. (k.79 akt adm.) w sprawie zmiany koncesji udzielonej (...), przedmiotem działalności przedsiębiorcy jest wytwarzanie energii elektrycznej w elektrociepłowni o łącznej mocy zainstalowanej 125 MW, przy użyciu trzech

turbin, każda o mocy zainstalowanej 25 MW i jednej turbiny o mocy zainstalowanej 50 MW, wytwarzających energię elektryczną w kogeneracji. Przejęta spółka (...) prowadzi działalność gospodarczą polegającą na dostarczaniu mediów energetycznych do (...) S.A. (dawniej Huta (...)). Oprócz ww. podmiotu (...) zaopatruje w energię elektryczną jeszcze 13 innych przedsiębiorstw. Energia elektryczna do wszystkich tych odbiorców dostarczana jest osobnymi liniami elektroenergetycznymi łączącymi jednostkę wytwórczą bezpośrednio z odbiorcami. Linie elektroenergetyczne stanowią własność odbiorców.

W dniu 2 kwietnia 2012 r. (...) złożyła do Prezesa URE sprawozdanie z realizacji obowiązku, o którym mowa w art.49a ust.1 i 2 Pe. Ze sprawozdania wynika, że w okresie od 1 stycznia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. (...) wyprodukowała ogółem 396 701,34 MWh energii elektrycznej. W sprawozdaniu wskazano, że ilość energii elektrycznej objętej obowiązkiem sprzedaży w sposób określony w art.49a ust.1 i 2 Pe wynosiła 25 218,57 MW. Z uwagi na wejście w życie od dnia 30 października 2011 r. istotnej w kwestii ustalania istnienia obowiązków wytwórców energii elektrycznej zmiany ustawy – Prawo energetyczne, (...) podała również w sprawozdaniu informacje dotyczące poszczególnych wartości energii w okresie od 1 stycznia 2011 r. do 29 października 2011 r. i od 30 października 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. Ilość energii elektrycznej wytworzonej w kogeneracji w okresie od 1 stycznia 2011 r. do 29 października 2011 r. przez (...) wynosiła 106 211,07 MW. Ze sprawozdania wynika, że w okresie od 30 października 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. (...) nie wyprodukowała energii elektrycznej wytworzonej w kogeneracji. W sprawozdaniu wskazano, że ze względu na warunki technologiczne wytwarzania energii elektrycznej przez (...), wytwórca nie podlegał w okresie od 1 stycznia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. obowiązkowi sprzedaży energii elektrycznej w sposób, o którym mowa w art.49a ust.1Pe.

Pismem z dnia 30 maja 2014 r. Prezes URE zawiadomił (...) sp. z o.o. jako następcę prawnego dawnej (...) o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia temu przedsiębiorcy kary pieniężnej w związku z ujawnieniem nieprzestrzegania obowiązku, o którym mowa w art. 49a ust.1Pe, sprzedaży energii elektrycznej wytworzonej w okresie od 1 stycznia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. Do materiału dowodowego zostało włączone m. in. złożone w dniu 2 kwietnia 2012 r. przez spółkę sprawozdanie z realizacji obowiązku sprzedaży energii elektrycznej wytworzonej od 1 stycznia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. wraz z dołączonymi formularzami oraz informacje złożone przez (...) S.A., (...) S.A., Giełdę (...) S.A. a także będące w posiadaniu Prezesa URE, które dotyczyły ilości wytworzonej energii elektrycznej w jednostkach kogeneracji oraz w odnawialnych źródłach energii w 2011 r.

W piśmie z dnia 15 czerwca 2014 r. (...) sp. z o.o. przedstawiła informacje, do których złożenia została zobowiązana przez Prezesa URE, oraz ustosunkowała się do otrzymanego zawiadomienia o wszczęciu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej za nieprzestrzeganie obowiązków, o których mowa w art. 49a ust. 1 i 2 Pe. Spółka stwierdziła, że w jej ocenie nie doszło do naruszenia postanowień wspomnianego przepisu i brak podstaw do wymierzenia jej kary pieniężnej przewidzianej w art. 56 ust. pkt 32 Pe.

Pismem z dnia 8 lipca 2014 r. Prezes URE zawiadomił (...) sp. z o.o. o zakończeniu o zakończeniu postępowania administracyjnego, możliwości zapoznania się z zebrany materiał dowodowy oraz złożenia uwag i wyjaśnień. Pełnomocnik spółki zapoznał się z zebrany materiał dowodowy w dniu 17 lipca 2014 r. (k. 102 akt adm.). W złożonym następnie piśmie (...) wniósł o zawieszenie prowadzonego postępowania do zakończenia postępowania odwoławczego od decyzji Prezesa URE w analogicznej sprawie, dotyczącej nałożenia na spółkę kary pieniężnej z tytułu niespełnienia obowiązków, o których mowa w art. 49a ust. 1 i 2 Pe za wcześniejszy okres.

Na podstawie zebranych informacji Prezes URE stwierdził, że w okresie od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. (...), której następcą prawnym jest (...) sp. z o.o., nie wykonała obowiązku publicznej sprzedaży energii elektrycznej, o którym mowa w art. 49a ust.1 Pe w ilości 25 218, 564 MW i wydał decyzję o nałożeniu na (...) sp. z o.o. kary pieniężnej.

Powyższy stan faktyczny jest bezsporny pomiędzy stronami postępowania i na podstawie posiadanej dokumentacji nie budzi wątpliwości Sądu.

Na podstawie dokonanych ustaleń Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W uzasadnieniu powoływanego w odwołaniu przez spółkę wyroku z dnia 20 stycznia 2014 r. sygn. akt XVII AmE 1/13, dotyczącego odwołania powoda od wcześniejszej decyzji o nałożeniu na (...) kary pieniężnej z tytułu niewykonania w 2010 r. obowiązku, o którym mowa w art. 49a ust.1 Pe Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (SOKiK) stwierdził, iż chybiony jest zarzut powoda dotyczący błędnego ustalenia przez Prezesa URE, że spółka dysponuje jednostką wytwórczą o łącznej mocy 125 MW, ponieważ przy uwzględnieniu zawartej w art. 3 ust. 43 Pe definicji jednostki wytwórczej, jako wyodrębnionego zespołu urządzeń służącego do wytwarzania energii, podstawowym kryterium jest wyodrębnienie funkcjonalne pozwalające uznać, że połączone urządzenia stanowią zespół. W cytowanym wyroku SOKiK stwierdził, że skoro powód sam przyznał, że wszystkie generatory służą dostarczaniu energii elektrycznej do tych samych odbiorców, to oznacza, że stanowią zespół. Powyższe ustalenie nie było przez powoda kwestionowane w niniejszej sprawie mimo, że powód powoływał się na wyrok w sprawie XVII AmE 1/13.

Zdaniem Sądu powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w treści decyzji Prezesa URE z dnia 8 lipca 2008 r. o zmianie decyzji o udzieleniu (...) koncesji, z której wynika, że przedmiotem działalności wytwórcy jest wytwarzanie energii elektrycznej w elektrociepłowni o łącznej mocy zainstalowanej 125 MW. Z powyższego wynika, iż powód nie spełnia przesłanki wyłączenia określonej w art. 49a ust. 5 pkt 6 Pe. W związku z tym za niezasadne uznać należało zarzuty powoda, dotyczące dokonania błędnych ustaleń i naruszenia art. 49a ust.5 pkt 6 Pe w zw. z art. 3 ust.43 Pe.

Ze wspomianej decyzji o przyznaniu koncesji wynika również, że znajdujące się w (...) trzy turbiny o mocy zainstalowanej 25 MW i jedna turbina o mocy zainstalowanej 50 MW wytwarzają energię elektryczną w kogeneracji. Ponadto w kwestii dokonanej przez Prezesa URE oceny i związanej z nią argumentacji dotyczącej wytwarzania przez (...) energii elektrycznej w kogeneracji, oraz obowiązywania w stosunku do powoda wyłączenia wynikającego z art. 49a ust. 5 pkt 3Pe wypowiedział się również Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 11 maja 2015 r. sygn. akt VI ACa 423/14, dotyczącym apelacji pozwanego od w/w wyroku SOKiK w sprawie XVII AmE 1/13, uchylającego decyzję Prezesa URE o nałożeniu kary pieniężnej. Sąd Apelacyjny wskazał, że w okresie przed wejściem w życie nowelizacji ustawy Prawo energetyczne, tj. przed dniem 30 października 2011 r., wynikające z art. 49a ust. 5 pkt 3Pe zwolnienie od obowiązku, o którym mowa w art. 49a ust.1 i 2 Pe w żadnej mierze nie było uzależnione od stopnia sprawności procesu kogeneracji i dopiero z dniem wejścia w życie nowelizacji można mówić o dodatkowym, powiązanim ze sprawnością procesu przemiany energii wymogu, uprawniającym do zwolnienia z obowiązku publicznej sprzedaży energii elektrycznej wytworzonej w kogeneracji. Oznacza to, że do dnia 29 października 2011r., na mocy art. 49a ust. 5 pkt 3Pe w brzmieniu przed nowelizacją powód, jako wytwórca energii w kogeneracji, objęty był zwolnieniem z obowiązku, o którym mowa w art. 49a ust. 1 i 2 Pe.

Za trafny, lecz ograniczony do okresu od 1 stycznia 2011r. do 29 października 2011r. należało więc uznać zarzut powoda dotyczący naruszenia w zaskarżonej decyzji art. 49a ust. 5 pkt 3Pe w zw. z art. 3 pkt 33Pe. Na skutek nowelizacji ustawy Prawo energetyczne, która weszła w życie z dniem 30 października 2011r. powód nie jest jednak objęty tym zwolnieniem. Okoliczność ta nie była w odwołaniu kwestionowana.

W powołanym wyroku sygn. akt VI ACa 423/14 Sąd Apelacyjny wypowiedział się także w kwestii statusu linii, którymi energia elektryczna wytwarzana przez powoda energia elektryczna była dostarczana do odbiorców. Sąd Apelacyjny przesądził, że w sprawie znajduje zastosowanie zawarta w art. 3 ust.11f Pe definicja, zgodnie z którą linia bezpośrednia to linia elektroenergetyczna łącząca wydzieloną jednostkę wytwarzania energii elektrycznej bezpośrednio z odbiorcą. Sąd Apelacyjny powołał się również na stanowisko doktryny prawa energetycznego (Prawo energetyczne, Komentarz pod redakcją Mariusza Swory i Zdzisława Murasa, LEX, Warszawa 2010) wskazujące, że wydzielenie, o którym mowa w art. 3 ust.11f Pe oznacza, iż:

1. jednostka wytwórcza nie pracuje synchronicznie z systemem elektroenergetycznym, rozumianym jako sieci elektroenergetyczne z przyłączonymi do nich urządzeniami i instalacjami współpracującymi z siecią,

2. energia elektryczna wytwarzana w tej jednostce wytwórczej nie jest wprowadzana do systemu elektroenergetycznego,

3. zarówno ta jednostka jak i odbiorca nie są przyłączeni do systemu elektroenergetycznego.

Sąd Apelacyjny stwierdził, że powód nie wykazał, tej okoliczności, co nie pozwala przyjąć, że energia elektryczna była przesyłana do odbiorców końcowych za pomocą linii bezpośrednich, a tym samym powód nie był uprawniony do korzystania ze zwolnienia, o którym mowa w art. 49a ust. 5 pkt 1Pe.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie, mimo ciężącego na nim obowiązku powód również nie wykazał tej okoliczności. Na podstawie treści przedstawionych w odwołaniu umów zawartych z odbiorcami nie jest bowiem możliwe do stwierdzenia, czy odbiorcy energii elektrycznej dostarczanej przez powoda nie są jednocześnie przyłączeni do systemu elektroenergetycznego. Natomiast powołane w tym zakresie w odwołaniu stanowisko SOKiK, wyrażone w wyroku z dnia 20 stycznia 2014 r. nie zasługuje na uwzględnienie, na co wskazał Sąd Apelacyjny w swoim wyroku w sprawie sygn. akt VI ACa 423/14.

Z powyższego wynika, że w okresie od 1stycznia 2011 r. do 31grudnia 2011 r. powód nie spełniał określonego w art. 49a ust. 5 pkt 1 Pe warunku wyłączającego z obowiązku, o którym mowa w art. 49a ust. 1Pe.

Podnoszony w odwołaniu zarzut błędnej wykładni art.3 pkt 11f Pe należało ocenić jako nie udowodniony i w związku z tym nie zasługujący na uwzględnienie.

Do uznania, że powód zwolniony był z obowiązku, o którym mowa w art. 49a ust.1Pe konieczne było wykazanie spełnienia wszystkich wymienionych w art. 49a ust.5 pkt 1-6 Pe przesłanek. Na podstawie dokonanych ustaleń stwierdzić należało, że w okresie objętym zaskarżoną decyzją wytwarzana przez powoda energia elektryczna nie spełniała dwóch z sześciu wymienionych w tym przepisie przesłanek. Istniały więc podstawy do uznania, że w okresie od 1 stycznia 2011r. do 31 grudnia 2011r. na powodzie ciążył obowiązek, o którym mowa w art. 49a ust.1Pe. Twierdzenie powoda, iż nie naruszył on w tym okresie przepisów ustawy Prawo energetyczne należało uznać za nietrafne. Skoro więc istniały podstawy do przypisania działaniu powoda znamion bezprawności, zgodnie z art.56 ust.1 pkt 32Pe powód podlegał przewidzianej w tym przepisie karcie pieniężnej. Wobec tego zarzut naruszenia art.56 ust.1 pkt 32Pe w zw. z art. 49a ust.1 i 6 Pe należało uznać za bezzasadny. Z uwagi na kategoryczny sposób sformułowania art.56 ust.1Pe Prezes URE był zobowiązany do nałożenia na powoda kary pieniężnej po stwierdzeniu niewykonania określonego w ustawie obowiązku publicznej sprzedaży energii elektrycznej.

W złożonym odwołaniu powód nie sprecyzował zarzutu naruszenia art.56 ust.6Pe. Wskazał jedynie z ostrożności procesowej, że nałożona decyzją kara pieniężna jest nieadekwatna do stopnia szkodliwości czynu, zawinienia i dotychczasowego zachowania powoda. Nie przedstawił jednak żadnego uzasadnienia swojego stanowiska.

Zdaniem Sądu w świetle dokonanych ustaleń, również w tym zakresie odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. Nałożona decyzją kara pieniężna została ustalona w wysokości niewygórowanej, stanowiącej równowartość (...) uzyskanego w 2013r. przez powoda przychodu i w sprawie brak podstaw do jej obniżenia.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, wobec braku podstaw do jego uwzględnienia, oddalił odwołanie jako bezzasadne – art. 479⁵³ §1 kpc.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na zasadzie art. 98 kpc, stosownie do wyniku sporu.

SSO Witold Rękosiewicz.